

קורא בקלפים בישר לאב

שבנו בריא ושלם, בשעה

שהמישטרה הוריעה לאם

שנמצאה נופתו

רוני בר

בסך הכל יצאתי לחפש צמחים נדירים לגינה שלי. הגעתי לחורשה הזאת, צפנית למחנה בורדאנו, והרגשתי פתאום ריח חריף כזה. סירחון. נכנסתי פנימה לתוך הסבך. הי חורשה הזו מאוד צפופה. שם, על אחד העצים, ראיתי אותו תלוי.

לפני שבועיים פירסם העולם הזה (6.9.89) את הכתבה הראשונה שעסקה בהיעלמו של אדי טבק מצור-שלום. התחקיר חשף את עולמו מן ההרוס של הנער. הוריו, שעלו עימו מרוסיה ב־1973, שימרו את אורח-החיים הרוסי בביתם. אדי רצה להיות צבר, והתנגד כחריף פות לכל דבר שהזכיר לו גלותיות.

מתאבד טבק הקלפים שיקרו

את השכונה שבה גדל שנא, והגדיר אותה כ-שכונה של רכלנים.

היומן שהשאיר אחריו מגלה שהמראה היצוני שלו היווה גורם נוסף וכבד-מישקל להתאבדות. אדי לא אהב את האזניים שלו. כאחד הקטעים ביומן הוא כועס על אביו, שהוריש לו את האזניים. אדי כתב שאינו יכול לטבול עוד את עצמו, ושהוא עומד להתאבד.

ביום השני לפני שלושה שבועות נעלם מהבית. ביום החמישי האחרון מצא אותו אורח עובר-אורח בחורשה סבוכה.

השעה הייתה 10 בבוקר. שעה לאחר-מכן הגיע סגן-ניצב שרגא לוי, מפקד תחנת-זכור לון, בלוויית קצינים נוספים לביתו של אדי. רק האם הייתה בבית לקבל את בשורת-האיוב. האב שחה אותה שעה כנתנה אצל קורא בקלפים.

פאראי-סיכולוג ואסטרולוגית כי אותו שבוע ביקר האב, יצחק טבק, גם אצל פאראי-סיכולוג ואסטרולוגית. שלושת הי איצטגנינים האלה ידעו לספר לו, בעזרת כרי חם המאני, שלאדי שלום, והוא יחזור הביתה בריא ושלם.

הקלפן הנבטיני אמר לו את הדברים כדיוק בומן שבו בישרו לאשתו את הבשורה. המישטרה לא הצליחה לאתר את הבעל, ובק שה דחופה הועברה לכתבי-הידיו של קול ישראל ונ"ל שא לא לפרסם את הידיעה, עד שתיוסר הודיעה לאב.

רק כשעה ב-2 צהריים צילצל האב מנתנה, מציד מתחנות הטובה שקיבל, והוריע ש-הוא בדרכו הביתה. האם לא אמרה דבר. ב-4 אחרריצהריים הגיע האב לבית ברח' שלום עליכם בצור-שלום. ניידת-המישטרה, האמי בולנס והתקלקלות בחוץ אמרו לו את הכל. רוח הנתיחה הפתולוגית מהמכון-לרפואה מישטרי באביר-כביר קבע שהנער אדי טבק התאבד יום או יומיים אחרי שנעלם.

ההגרלה

(המשך מעמוד 13) הציע מכונית טובה יותר, מפתה יותר, מאשר זו של מנריב.

ידעו לא נזקק לכל הרעש הזה. עונדה ידועה היא שהעיתון הוא הנמכר ביותר בארץ. כדי לברוק זאת, לא צריך לעשות סקרים ומח קרים מעמיקים. די לעמוד ליד כמה תנויות ולצפות בקונים. לא חשוב באיזו עיר, לא חשוב באיזה איזור בתוך העיר. העם, ברובו, קורא ידיעות אחרונות.

מטרת העיתון שלנו היא להעניק לציבור קוראינו את מיטב השרות והמידע שהעיתון יכול לספק, מסבירים בידעות אחרונות. חשוב לנו הקשר הטוב עם ציבור קוראינו. ברגע שאחד העיתונים יוצא במיבצע כלשהו, עלינו להגיב מיד, ולנסות לצאת במיבצע טוב יותר, מפתה יותר. עבורנו, כל קורא חשוב. אנו לא רוצים להפסיד ולוא קורא אחד, שבצוקות מיבצע זה או אחר יעבור אפילו לתקופה קצרה לקרוא עיתון אחר.

למרות שתפוצת ידיעות אחרונות היא 70% מכלל העיתונות היומית בארץ, אנו ממשיכים לראות בכל קורא כבוד עולם ומ' לוא, ומתחשבים התחשבות מלאה בצרי פיותיו.

באסונו היא מכונית המציתה את הדי מיון, מוסיפים בתגובה לשאלה על השמר עות. אנו, כעיתון המוביל במדינה, צריכים לתת יותר ממה שכל עיתון אחר מציע.

חדשות כמו כפויישר, נאלצו להצטרף למיבצע. העיתון, שבדרך-כלל מצטיין במקר ריות מערכתית, נכשל גם הפעם בבחירת המיבצע. קשה להבין מדוע בחרו בעיתון להציע פרס כספי, הדרוש מיומנות די מסר בכת. העיתון מציע תצלום של מיוזרה מלאה בשטרות של 10 שקלים. על הקורא לנסות ולנחש, בהפרש של 50 שקלים, את הסכום המדוייק הנמצא במיוזרה. הסכום נע, לפי הפירוט, בין 10 אלפים שקלים ל-50 אלף. בנוסף, צריך לגזור ולמלא טפסים מסובכים. גם אם יחליט משהו לנסות ולנחש, על-ידי מילוי תיק זהה בגיווינייר, זו נראית כמעט משימה בלתי-אפשרית. הרבה יותר פשוט לקרוא לברוק אם מיספרו עלה בגורל. לרוב האנשים נראית הגרלה, כדבר שהי סיכוי לזכות בו ר יותר מאשר בניהוש אק ראי לחלוטין. ואכן, בעלי החנויות ענו מרוב ללא יוצא מן הכלל, כי המאבק הוא בין מלכים לידעות אחרונות כשהעדיפות לידעות. חדשות אינו נכלל בקרב.

מי שקנה את חדשות ממשך לקנות אותו גם עכשיו, מסביר יעקב שגיא, בעל בית קפה בתל-אביב. רוב הקוראים אפילו אינם יודעים כי מזה שבוע גם חדשות מציע מיבצע-פרסים. חדשות טעו גם בהגרלה היומית שלהם, והם מפרסמים את מיספר תעודת-הזהות באותו יום ובמקום בולט. לא צריך לקנות את העיתון, מספיק לעמוד כחנות ולהעיק מבט בעמוד מיספר שמונה, שבו מתפרסם המיספר הזוכה לאותו יום. תפוצת סעריב וידעות אחרונות עלתה ככמה עשרות אחוזים. יש חנויות הטוענות לעלייה של 20 אחוזים. אחרות טוענות ליד תר. בכל החנויות דיברו על רגיעה מסוימת. בשבוע הראשון למיבצע נאלצתי להזמין באמצע היום גיליונות נוספים של מנריב. אנשים הסתקרנו. מוסיף יעקב שגיא. כשידיעות אחרונות נכנסו לתמונה חר הסיפור על עצמו. בימים האחרונים אני רואה רגיעה מסוימת, למרות שעדיין שני העיתר נים נמכרים יותר מבדרך כלל. נראה לי שכ רגע הקוראים הקבועים חזרו לקנות רק את העיתון שאותו הם רגילים לקרוא.

גם בתקופה הראשונה אנשים לא שינו את מינהגיהקריאה שלהם, אלא רכשו עיתון נוסף על העיתון שאותו הם קוראים בדרך כלל. בתחנה המרכזית נראים הדברים אחרת גם היום. יש עלייה משמעותית בקניה של שני העיתונים, סעריב וידעות אחרונות אומר יוסי אהרונוב, בעל חנות עיתונים. כסיכום-ביניים זהיר ביותר ניתן לקבוע את המנצחים לרגע זה — במקום הראשון ידעות אחרונות; במקום השני סעריב ובמקום השלישי, שבמיקרה זה הוא גם האחרון, חדשות.

הציפור בכלוב! טירטרו מכשירי

נתי ציפור חרשה, אמר השבוע שוטר לחברו, שוטר במיפלגהסמים של היחידה המרכזית בתל-אביב. יש לך קצת אוכל בשבילי?

צחוק אריר נשמע בחדר. בחדרי-הדרים לא יודעים אנשי מיפלג הסמים איך לעכל את כאב-הראש שחטפו ביום הראשון לפני שבוע. משהו הציע להם לקחת קצת אקסול. לא בצחוק, הפעם.

לפני 10 ימים זימוזמו תריסר האיתוריות של הכתבים הפלייליים בעיר. סגן-ניצב רליה גילעד, רוברת מחוז תל-אביב, הודיעה להם כי בשעה 4 אחריצהריים תיערך בחדר הישיבות של מטה המחוז בתחנת-דיינוגוף מסיבת-עיתונאים, שבה תציג המישטרה את תפיסת-הסמים הגרולה ביותר שאירעה אי פעם בתחומי המחוז. 8.5 ק"ג הרואין, אמרה ההודעה.

הפלייליים החלו להריץ שיחות-שלפון למי קורות. מדודו פרץ, ראש מיחלקהסמים החדש, קשה להוציא מידע, אבל לכתבים הוותיקים מקורות בדריגים יותר-נמוכים. עוד לפני שהתאספו ובאו הכתבים למיפקדת-המחוז, ידעו כבר כולם כי מדובר ב-8.5 קילוגרם של

בסירחון של תאי-המעצר התפוצצה מצחוק ביטנו של מוצטפא אבררמדאן, שכבתו נתי פס החומר. הוא ידע למה. הוא אמר לכלשים שפרצו עם שחר לביתו כי מדובר באוכל ליר נים. לכלשים, שחיפשו יונים בסכיבה, הוא אמר כי הוא נוהג לחלק אוכל ליונים המסת תוכבות. בכיכרות העיר.

יותר מאוחר הגיעו הבוסים פרץ ודונון, מפקד מיחלקהסמים ומפקד היחידה המרכזית בכבודו ובעצמו. טווסים באמצע עונתי החיזור היו מחוויירים לידם. לא כל יום מצר ליחה המישטרה ללכוד את אחד מייעדיה הראשיים. את אבררמדאן ובני-מישפחתו לא לוכד דים כל יום. המישטרה יודעת כי עיסוקם הבסיסי הוא הברחת סמים מלבנון, ובעבר אף נתפסו כמה מבני המישפחה היפואית כשהם מנסים להבריח משאית מלבנון, ובה יותר מטון חשי.

עיתונאים אהבו את הקטע. הבלשים ממס התגברו לספר לעיתונאים איך זה

128 ג'ורג'ים

ירצו, יאכלו!

והפעם זו לא בדיחה. הצחקו קפא על בניהם של בלשי מישטרת תל-אביב (משמאל), כאשר התברר להם ששמונה וחצי קילוגרם אבקה לבנה הם אכן אך ורק מזון לציפורים. את החגיגה התיקשורתית שלהם היה קשה להפסיק

קרה. נסתם עורק ראשי של הברחת הרואין מלבנון למחוז תל-אביב, אמרו. ובכן, אמר פרץ, אחרי עיקוב ממושך של כמה שבועות, 24 שעות כיממה, תוך שימוש באמצעים אלקטרוניים מתחכמים, שאת טיבם אין, כמובן, לפרט — נראה היה כי ביתם של בני מישפחת רמדאן ברחוב רבי נחמן מבי רסלאב ביפו משמש כמרכז הפצה, יבוא, שי ווק וסחר בהרואין. אחרי שנאספו די ראיות, הוחלט לבצע פריצה לבית. הפריצה התבצעה על פי תוכנית-מיבצע מפורטת ומדוקדקת, אחרי שברשותם של כמה משתמשים קטנים נמצאו אריוזות-סם מסוג חדש, שעדיין לא היה מוכר לאנשי מיפלגה-סמים. כל הראיות הצביעו על בית אבררמדאן.

קוק פרסי, שנתפסו בביתו של אחד מייעדי המודיעין המישטרת, מוצטפא אבררמדאן ביפו. משהתאספו ובאו כל המזומנים, כבר הוכנו על השולחן שתי תביונות פלסטיק, שמתוכן נשלפו מיספר רב של שקיות-פלסטיק שהכין לו חומר אבקתי בצבע אפור-כהה. כל ילד יודע: כך בריוק נראה המוות הלכני. לכן אמיתי זה רק הקוק קריסטל, והוא נמצא רק ברשותם של עשירים מופלגים. וזה חומר הגלם של התעשיינים הזעירים, שממנו מכיר נים אחרי עירובו מתאים את הפרסי האפור. הבלשים הצעירים שלפו את השקיות, ובנושלת-השקיות אלגנטית טבלו בו ידיהם והפי ריחו אותו באוויר.

הבריחות שרצו באוויר, בין הצלמים, הכתבים והשוטרים, התאימו לאווירה הכללית. האוויר היה סמוג אבק-הרואין. הצרכנים היו מתים משבדל-ב אילו ראו את מוש עיניהם מפוזר, כאילו היה אבק-טיסוכר.